

Hvad er nu det for noget?

Om børn der bider.

Det tager et splitsekund og vupti, så har et barn plantet sit tandsæt i en lille kammerats arm.

Det er ikke sjovt at være forældre til et barn, der bider. At komme ind ad døren i Marengsen og få den skamfulde besked, at ens lille pus igen har lavet blå mærker og forvoldt smerte på et andet barn. Den omvendte situation – at være forældre til et barn, der bliver bidt – er heller ikke rart. Dog er det helt almindeligt, at små børn bider og sker ganske ofte, at de små, især i alderen halvandet til tre år, bruger tandsættet til at kommunikere med.

Vi oplever at der er flere former for bid, glædesbidet kommer ofte i en situation hvor barnet er glad og tryk f.eks, i en krammer eller ved fællesdans med andre børn, frustrationsbid bliver brugt som et "kampbid" og kommer når barnet af frustration eller i afmagt er i en konflikt med en voksen eller barn. Det impulsive bid, er det bid der kommer ud af det blå, hvor det kan være svært at gennemskue baggrunden, har det været en stresset morgen med jag, måske tager et andet barn al opmærksomheden eller kan der være andre udfordringer i trivslen der spænder ben.

Når et barn bider, så er det vigtigt, at vi voksne reagerer, men det er ikke ligegyldigt, hvordan vi reagerer. Hvis vi reagerer meget voldsomt med mange irettesættelser endda med at bide tilbage, råbe, skælder ud, så forstærke vi problemet. I stedet skal vi hjælpe barnet med at forstå at det gjorde ondt ved at sætte ord på f.eks. av...av... og vis gerne hvilket adfærd der ønskes i stedet. Prøv med 'jeg kan se, du blev glad/vred ... men du må ikke bide. Se, hvor ked af det, Julie blev'. Når vi gør det, sætter vi de ord på barns følelser, som det ikke selv kan, og hjælper det til en mere hensigtsmæssig adfærd.

Større børn prøver vi at give nogle brugbare redskaber som de kan bruge næste gang som f.eks. at barnet skal kalde på en voksen, hvis noget er svært, eller opfordre det til at sige 'ae, ae' eller 'gerne ha'.

Når et barn bider, så er der en risiko for, at andre børn begynder at afvise barnet, de vil ikke lege og barnet kan derfor føle sig holdt udenfor. Det er derfor vigtigt at barnet hjælpes til at lege med andre børn og skal guides i hvordan af den voksne.

Vi snakker altid med både forældrene til det barn der bider samt med det barn der har lagt krop til bidet. Vi fortæller dog ikke navnet på det barn der har bidt. Som alle andre konflikter der sker mellem børn i Marengsen, så skal i som forældre ikke tale med jeres barn om det igen, hvis det har bidt i børnehavetiden, når I kommer hjem, medmindre at vi opfordre jer til det. Barnet har sandsynligvis glemt episoden og i må have tillid til personalet har taget hånd om det i selve situationen.